

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 13 grudnia 2005 r.

w sprawie C- 177/05 **María Cristina Guerrero Pecino przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)** (wniosek Juzgado de lo Social Único de Algeciras o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 104 § 3 zdanie pierwsze regulaminu — Polityka społeczna — Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Dyrektywa 80/987/EWG (zmieniona dyrektywą 2002/74/WE) — Odszkodowanie uzgodnione w ugodzie — Wypłata należności zapewniona przez instytucję udzielającą gwarancji — Wypłata należności uzależniona od wydania orzeczenia sądowego)

(2006/C 60/31)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-177/05 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Hiszpania) postanowieniem z dnia 30 marca 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 kwietnia 2005 r., w postępowaniu: **María Cristina Guerrero Pecino** przeciwko **Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)**, Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Schiemann, prezes izby, N. Colneric (sprawozdawca) i E. Juhász, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 13 grudnia 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Jeśli zgodnie z właściwymi przepisami krajowymi odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy, które zostało zasądzone w orzeczeniu sądowym lub decyzji administracyjnej powinno być uznane na podstawie prawa krajowego jako odszkodowanie należne w związku z ustaniem stosunku pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, zmienionej dyrektywą 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r., to odszkodowanie o takim samym charakterze, ustalone w trakcie postępowania ugodowego przed sądem, tak jak w sprawie w postępowaniu przed sądem krajowym, również powinno być uznane za odszkodowanie należne w związku z ustaniem stosunku pracy w rozumieniu tego przepisu. Sąd krajowy nie powinien stosować przepisu, który narusza zasadę równości wyłączając odszkodowanie ustalone w ugodzie z pojęcia „odszkodowania należnego” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz. U. C 155 z 25.06.2005 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 22 września 2005 r. w sprawie T-130/03 Alcon, INC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wniesione przez Alcon, INC w dniu 23 listopada 2005 r.

(Sprawa C-412/05 P)

(2006/C 60/32)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 23 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Aldon, INC, Hünenberg (Szwajcaria) reprezentowanej przez Garretta Breena, Solicitor, Landwell Solicitors, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 22 września 2005 r. w sprawie T—130/03 Alcon, INC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie spornego wyroku;
2. jeśli zajdzie taka potrzeba, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
3. obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) lub/i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, iż Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo i art. 43 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 i opiera to twierdzenie na następujących podstawach:

1. Sąd Pierwszej Instancji błędnie wywnioskował, że argumentacja strony wnoszącej odwołanie, która twierdzi, iż miało miejsce naruszenie art. 43 ust. 2 oraz ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ odnoszące się do spełnienia przesłanek dotyczących rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego przez interwenienta była niedopuszczalna jako stanowiąca podniesienie nowego zarzutu w rozumieniu art. 48 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji. Wnoszący odwołanie zawsze kwestionował wcześniejsze używanie przez interwenienta jego znaku towarowego i bez znaczenia pozostaje dokonywanie rozróżnienia między kontekstem używania a rzeczywistością tego używania. W konsekwencji, nie był to nowy zarzut.
2. Jeśli, zaś w przeciwieństwie do powyższego mamy do czynienia z nowym zarzutem to można go uzasadnić tym, iż jego podstawą są nowe okoliczności prawne, które ujawniły się w toku postępowania zgodnie z art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu.